

Rosa rubiginosa

róża rdzawa

Grupa Rubiginosa (Hybrid Eglanteria)

Synonim łaciński: Rosa eglanteria

(C) fot. Monika Pawlonka

Róża często spotykana w stanie naturalnym na terenie całej Polski, na obrzeżach lasów, na skarpach, w zaroślach i zadrzewieniach śródpolnych. Liście po roztarciu pachną jabłkami – inna, starsza nazwa to róża jabłkowata. Owoce są pokarmem dla dzikich zwierząt, ptaków. W kuchni używane do wyrobu win, soków, konfitur, herbat. W szkółkarstwie róża rdzawa czasem stosowana jest jako podkładka dla odmian, głównie róż parkowych, zwłaszcza sadzonych w rejonach o surowych zimach. Gatunek nie miał niedużego znaczenia w hodowli, aczkolwiek istnieją odmiany pochodzące od tej róży np. Rosa FLAMENTANZ, 'Alchymist', 'Hebe's Lip', 'Fritz Nobis'. Gatunek zmienny tworzący naturalne mieszańce z wieloma rosnącymi w Polsce gatunkami róż. Krzewy bardzo gęste, intensywnie rosnące, osiągające od 0,5 do około 3 m wysokości. Kwiaty średniej wielkości, średnicy około 4 cm, pojedyncze, intensywnie różowe, przyjemnie pachnące, skupione najczęściej w wielokwiatowe kwiatostany. Kwitnie na pędach co najmniej ubiegłorocznych, niezbyt obficie, ale długo - od maja do lipca, po czym zawiązują się pomarańczowoczerwone, jajowate lub okrągławe, ogruczolone lub szczeciniaste owoce. Liście 5-7 listkowe, jasno do świeżozielonych, młode żółtawe lub brunatnoczerwone, lekko połyskujące. Listki są dość duże, zwykle okrągławe lub szerokojajowate, o szeroko piłkowanych brzegach. Pędy silne, grube, sztywne, bardzo kolczaste, o hakowatych kolcach różnej wielkości; długopędy i pędy kwiatowe mają dodatkowo jasne, szczeciniaste kolce. Bezkolcowe pędy kwiatowe spotykane rzadko. Młode pędy zielone, potem czerwonobrązowe, łukowato wzniesione do góry, silnie rozgałęzione. Odporność na mróz bardzo wysoka, krzewy rosną zdrowo, rzadko chorują. Gatunek w dużym stopniu tolerancyjny na susze, warunki miejskie, słabsze gleby. Stanowisko powinno być słoneczne, ale może rosnąć w lekkim półcieniu. Krzewy nie wymagają cięcia. Czasem można wykonać cięcie sanitarne i ewentualnie odmładzające. Gatunek o szerokich możliwościach zastosowania, zwłaszcza na terenach zieleni miejskiej, w parkach, ogrodach prywatnych, także tych o charakterze naturalistycznym. Doskonale nadaje się na żywopłoty, formowane i nieformowane. Krzewy sadi się przeciętnie co 1-1,2 m.

autorzy opisu tekstowego: Marta Monder; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny	Europa Środkowa, Wschodnia, Zachodnia i Południowa
pochodzenie	pierwsza publikacja: Carl von Linne (Karol Linneusz, Carolus Linnaeus) 1753 Species Plantarum
grupa roślin	róże
grupa użytkowa	róże parkowe
forma	krzew
siła wzrostu	roślina szybko rosnąca wzrost typowy dla gatunku
pokrój	krzewiasty rozłożysty
docelowa wysokość	od 1 m do 2 m
barwa liści (igieł)	jasnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	pojedyncze
barwa kwiatów	różowe
pora kwitnienia	czerwiec lipiec
owoce	czerwone pomarańczowe ozdobne i jadalne
pora owocowania	sierpień wrzesień październik
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przebiegła ogrodowa
walory	jadalne owoce odporność na zanieczyszczenia ozdobne owoce pachnące kwiaty ozdobne z kwiatów ozdobne z liści/igieł roślina kolczasta lub ciernista

	ogrody przydomowe
	parki
	rekultywacja
	zieleń publiczna
	ogrody wrzosowiskowe
zastosowanie	kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
	rabaty
	suche bukiety
	w grupach
	soliter (pojedynczo)
	owoce na przetwory
strefa	5b

autorzy opisu tabelarycznego: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

